

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. H.**, proti žalované: **Sportovní areály města Kladna s. r. o.**, se sídlem Sportovců 818, Kladno, zast. JUDr. Františkem Hrudkou, advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 45 A 74/2015 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Františka Hrudky, advokáta se sídlem Vodičkova 30, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým jí byla uložena povinnost do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 7. 2015.

[2] Krajský soud konstatoval, že stěžovatelka je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Vycházel především z rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 – 67, publ. pod č. 1688/2008 Sb. NSS, dle kterého povahu povinné osoby vymezuje zřizovatel, osoba, která vytváří její orgány, osoba, která nad ní vykonává dohled, a dále účel existence a její hospodaření s veřejnými prostředky. Jediným společníkem stěžovatelky je přitom Statutární město Kladno, rada města vykonává jako jediný společník působnost valné hromady, do jejíž působnosti mj. patří volba odvolání jednatele společnosti a členů dozorčí rady. Z této pozice město vykonává nad stěžovatelkou dohled. Její činnost je spojena především se sportovním vyžitím v městě Kladnu, což je veskrze veřejný účel, který odpovídá bodu 1.2 zakladatelské listiny. Není vyloučeno, aby její činnost směřovala také k dosažení zisku. Alespoň zčásti hospodaří s veřejnými prostředky.

[3] Následně se zabýval povahou odpovědi stěžovatelky na žádost žalobce o poskytnutí informací a dospěl k závěru, že se jednalo o pouhé neformální sdělení. K žádosti se vyjádřila pouze velice obecně a odpověď nezamýšlela jako výstup z činnosti správního orgánu ve správním řízení. Odpověď neobstojí jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti ani po formální stránce, protože tak není označena, nečlení se na záhlaví, výrok a odůvodnění a chybí v ní poučení o opravném prostředku, není označeno číslem jednacím. Stěžovatelka se tedy se žádostí žalobce nevypořádala žádným ze způsobů, které stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím [buď dle § 14 odst. 5 písm. a), c) nebo § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 1 písm. b) nebo § 15 odst. 1].

[4] Dodal, že v projednávané věci nemohl postupovat podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení dopadá pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nikoli na řízení ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. téhož zákona. V tomto řízení není soud oprávněn posuzovat, jakým způsobem má správní orgán se žádostí naložit, jeho úkolem je pouze rozhodnout, zda je ve věci povinen vydat rozhodnutí. S ohledem na to, že zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá vydání rozhodnutí pouze v případě nevyhovění žádosti, zavázal stěžovatelku k tomu, aby žalobcovu žádost vyřídila, což je povinna učinit některým ze způsobů stanovených zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] V první části obsáhle popisovala, proč nenaplňuje znaky správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podstata její argumentace spočívá v tom, že je obchodní společností, nevykonává veřejnou správu a žádným obecně závazným právním předpisem jí nebyla svěřena působnost. Její činnost se neomezuje na poskytování služeb veřejnosti, ale je komerční (provozuje komerční zařízení, např. AQUAPARK Kladno, Sport hotel Sletiště, občerstvení, restauraci, pronajímá nemovitosti k dalšímu podnikání). Pouhé podání žádosti o poskytnutí informace z ní správní orgán nečiní.

[7] Navázala důvody, pro které se nepovažuje za osobu povinnou podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jejím jediným společníkem sice je Statuární město

Kladno, veřejnou institucí ale není, protože zde neexistuje státní dohled, její orgány nevytváří stát ani jiná veřejnoprávní korporace a převažuje soukromoprávní účel.

[8] Krajský soud se dle stěžovatelky soustředil pouze na osobu jejího zřizovatele a dostatečně nezohlednil další kritéria, která je třeba vzít při hodnocení povahy subjektu v potaz ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, publ. jako N 10/44 SbNU 129, kde byla jednoznačně zpochybněna možnost rozšíření okruhu povinných subjektů dle zákona o svobodném přístupu k informacím o obchodní společnosti.

[9] Z uvedených důvodů má za to, že nebyla v řízení ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu pasivně legitimovaná a krajský soud měl žalobu odmítnout.

[10] Zmínila také, že plní veškeré povinnosti zveřejňovat informace ve veřejných rejstřících. Tyto údaje jsou každému dostupné, mj. také způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[11] S ohledem na povahu své činnosti nemá personální kapacitu k vyřizování žádostí podobných té, kterou podal žalobce. Navíc pokud by byla osobou povinnou podle zákona o svobodném přístupu k informacím, subjekty, které vykonávají soutěžní činnost k její podnikatelské činnosti, by byly bezdůvodně zvýhodněny.

[12] Konečně uvedla, že odpověď na žádost o poskytnutí informací, kterou žalobci zaslala pouze ze své dobré vůle, považuje za dostačující a z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, v čem konkrétně by její pochybení mělo spočívat.

[13] Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a žalobu odmítl, případně aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobce

[14] Žalobce předně zdůraznil, že krajský soud se otázkou pasivní legitimace stěžovatelky důsledně zabýval, podrobně vypořádal její námitky a své závěry opřel o přiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[15] Zdůraznil, že dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů je právnická osoba, založená územně samosprávným celkem pro výkon jeho samostatné působnosti, povinna poskytovat informace související se samostatnou působností tohoto samosprávného celku. Veřejná správa přitom není pouze vrchnostenská, ale také nevrchnostenská (fiskální, zaopatřovací).

[16] Dle jeho názoru byla naplněna všechna kritéria specifikovaná v citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06. Forma zřízení stěžovatelky sice je soukromoprávní (zakladatelská listina), je však třeba zvažovat celkovou míru ingerence obce, která je jediným zakladatelem. Působnost valné hromady vykonává rada města, jmenovala jednatele a dozorčí radu. Statutární město Kladno vykonává dohled nad stěžovatelkou na základě předpisů soukromého práva a naplňuje znaky ovládající osoby. Žalobce

nezpochybňuje, že stěžovatelka je obchodní společností sledující dosažení zisku, nicméně jejím účelem je také uspokojení veřejného zájmu, jak vyplývá ze zakladatelských listin.

[17] Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] V projednávané věci je sporné, zda stěžovatelka je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a v návaznosti na to správním orgánem, který je pasivně legitimovaný v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.

[20] Předně je vhodné uvést, že tato problematika již byla komplexně řešena správními soudy i Ústavním soudem. Vzhledem k tomu, že krajský soud z relevantní judikatury vycházel a stěžovatelka nepřinesla žádnou argumentaci, která by mohla vést k jejímu přehodnocení, Nejvyšší správní soud neměl jediný důvod se od již vyslovených závěrů odchýlit.

[21] Subjekty, které jsou povinny poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jsou vymezeny v jeho § 2. V projednávané věci je relevantní odst. 1, dle kterého jsou povinnými subjekty státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. V případě stěžovatelky připadá v úvahu podřazení pod veřejnou instituci.

[22] Výkladem tohoto pojmu se zabývala četná judikatura, jak již bylo zmíněno, i odborná literatura. Stěžejní je stěžovatelkou zmíněný nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 (*Letiště Praha*), který vymezil kritéria, která je třeba hodnotit při posuzování povahy instituce (veřejná či soukromá). Jedná se o: „*a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze.*“ Vzhledem k tomu, že v činnosti mnoha institucí se prolínají soukromoprávní aspekty s veřejnoprávními, pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé je třeba zjistit, které z nich převažují.

[23] „Veřejnost“ instituce přitom nemusí být odvozena pouze od státu, ale také od samosprávy. Výše uvedená hlediska lze tedy posuzovat také optikou obce a jejích orgánů (srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2014, sp. zn. III. ÚS 1705/13).

[24] Stěžovatelka se mýlí, pokud se domnívá, že krajský soud všechna tato kritéria nezohlednil. Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačné, že vzal v potaz vznik stěžovatelky i osobu jejího zřizovatele (na str. 4 v odst. 2 uvedl, že: „*jediným společníkem je obec - Statutární město Kladno*“), subjekt vytvářející orgány stěžovatelky a vykonávající nad ní dohled („*Rada města Kladna vykonává jako jediný společník působnost valné hromady, do jejíž působnosti patří mimo jiné volba a odvolání jednatele a členů dozorčí rady. Město tedy vytváří orgány společnosti. Zároveň z pozice jediného společníka a prostřednictvím zvolených orgánů vykonává dohled nad činností žalované,*“ tj. stěžovatelky). Konečně vycházel i z účelu stěžovatelky (uvedl, že je založená obcí za účelem uspokojování veřejných zájmů a plnění úkolů obce, povaha většiny zařízení, které provozuje, je spojena se sportovním vyžitím v městě Kladnu, což veřejným účelem je).

[25] Jako drobný nedostatek v argumentaci krajského soudu by bylo možné hodnotit skutečnost, že v rámci kritérií pro určení povahy instituce hodnotil i otázku hospodaření s veřejnými prostředky. Činil tak zřejmě proto, že vycházel z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 57/2006, který se však vztahoval k dnes již neúčinné právní úpravě. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do novely provedené zákonem č. 61/2006 Sb., totiž počítalo s tím, že povinnými subjekty jsou veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Uvedenou novelou byla slova „hospodařící s veřejnými prostředky“ vypuštěna a v tomto znění byla právní úprava i v době rozhodné pro projednávanou věc. Na správnosti závěrů krajského soudu to však nic nemění; v intencích projednávané věci se totiž jedná spíše o ne zcela přesné vyjádření, nežli o pochybení. Je zřejmé, že veřejné instituce s veřejnými prostředky hospodařící povinnými subjekty byly a jsou i nadále.

[26] Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 57/2006 byl případný. Nesoustředil se totiž pouze na otázku hospodaření s veřejnými prostředky, ale především na naplnění znaků veřejné instituce, jak je vymezil Ústavní soud, a v této části zůstala právní úprava shodná. Obě věci byly navíc skutkově podobné. V odkazované věci Nejvyšší správní soud hodnotil shodně jako ve věci projednávané míru naplnění znaků veřejné instituce u obchodní společnosti, jejímž jediným společníkem je obec se všemi důsledky s tím spojenými. Fakt, že jediným společníkem obchodní společnosti je obec, je skutečně zásadní pro hodnocení povahy instituce. Předurčuje totiž značnou míru naplnění všech vyjmenovaných znaků - obec v těchto situacích z povahy věci zasahuje při vzniku společnosti, je jejím zakladatelem, jako jediný společník běžně ustanovuje její orgány a na základě soukromoprávních předpisů nad ní vykonává dohled. Vzhledem k tomu, že obchodní společnost se zakládá za účelem naplnění veřejného zájmu nebo plnění jí svěřených úkolů [viz § 1 a § 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů], je i účel obchodní společnosti veřejný.

[27] Stejně tomu je v případě stěžovatelky, jak popsal již krajský soud (viz jeho odůvodnění shrnuté v bodě [2] a citované v bodě [25] tohoto rozsudku). Stěžovatelka ke zpochybnění těchto závěrů věcně uvádí jen tolik, že vyjmenovaná kritéria nejsou naplněna, nijak však nereaguje na důvody napadeného rozsudku ani odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 57/2006, kde je celá problematika komplexně

řešena. Za těchto okolností se lze spokojit se shrnutím hlavních závěrů výše a v podrobnostech na citovaný rozsudek odkázat.

[28] Obsáhlejší argumentaci stěžovatelka přinesla pouze k otázce svého účelu, který považuje za ryze soukromoprávní. Ani v této části však dostatečně nereflektovala odůvodnění napadeného rozsudku. Již krajský soud vysvětlil, že samotná skutečnost, že stěžovatelka je obchodní společností a jako taková tedy podniká, se s její veřejnou povahou nevylučuje. Zdůraznil stěžejní fakt, že činnost stěžovatelky je spojena se sportovním vyžitím ve městě Kladnu, čemuž odpovídá i její zakladatelská listina. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze znovu opakuje, že je obchodní společností založenou za účelem podnikání a provozuje různá komerční zařízení. I provoz těchto zařízení však krajský soud hodnotil jako činnost k podpoře sportu, proti čemuž stěžovatelka nijak nebrojí.

[29] Za těchto okolností není třeba k odůvodnění krajského soudu nic dodávat. Jak již bylo mnohokrát řečeno, i obchodní společnosti mohou být povinnými subjekty podle zákona o svobodném přístupu k informacím a krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou. Závěr, že účel spočívající v podpoře sportovního vyžití ve městě je spojen s veřejným zájmem, je také v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012 – 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS.

[30] Obecně lze říci, že námitky stěžovatelky byly vystavěny na ryze formálních a ve většině případů obecných argumentech, přestože relevantní judikatura, se kterou byla obeznámena (odkazoval na ni krajský soud i sama stěžovatelka), klade důraz na faktickou stránku věci. Kromě výše citovaných rozhodnutí lze poukázat např. na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015 – 84, publ. pod č. 3405/2016 Sb. NSS, kde je tato tendence jasně patrná, i na názor odborné veřejnosti, viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.* Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2016, 1256 s., s. 35, bod 28.

[31] Argumentaci nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/02 vedla stěžovatelka nekorektně. Účelově dovozovala, že Ústavní soud vyloučil, že by veřejnými institucemi mohly být obchodní společnosti, nic takového ale z nálezu nevyplývá. Část jeho odůvodnění citovaná v kasační stížnosti je evidentně reakcí na námitku účastníka řízení, který dovozoval, že pokud by byly veřejnou institucí státní podniky, musely by jimi být obchodní společnosti. Ústavní soud v odpovědi na to pouze konstatoval, že takto argumentovat nelze, protože mezi státním podnikem a obchodní společností, byť s majetkovou účastí státu (v projednávané věci obce), jsou podstatné rozdíly. To ale neznamená nic jiného, než že u obou z nich je třeba hodnotit jmenovaná kritéria a teprve na tomto základě posoudit, zda konkrétní subjekt je institucí veřejnou či soukromou, což se v projednávané věci stalo. Ani jindy Ústavní soud obchodní společnosti z podřazení pod veřejné instituce nevyloučil, naopak, viz např. usnesení sp. zn. III. ÚS 1705/13.

[32] Na postavení stěžovatelky jako osoby povinné podle zákona o svobodném přístupu k informacím nemohou nic změnit ani její tvrzení, že na vyřizování žádostí o informace nemá personální kapacitu a že by ji poskytnutí informací znevýhodnilo oproti jejím soutěžitelům. Lze sice připustit, že některým subjektům, které mají formu soukromoprávní společnosti, může v praxi dodržování postupů předepsaných uvedeným

pokračování
zákonem činit potíže, to však není důvodem k tomu, aby poskytování informací odmítaly. V žádném případě je to totiž nemůže zbavit jejich zákonných povinností.

[33] Stěžovatelka může své zařazení mezi povinné subjekty podle zákona o svobodném přístupu k informacím subjektivně pociťovat jako odlišné zacházení, objektivně se o něj však nejedná. Povinným subjektem je proto, že její povaha je z výše uvedených důvodů veřejná. Tento závěr je výsledkem hodnocení objektivních kritérií, která lze posuzovat u všech obchodních společností a dalších subjektů.

[34] Zařazení stěžovatelky mezi povinné subjekty je podepřeno legitimním cílem, kterým je informování veřejnosti o působení společností, které jsou fakticky nebo právně ovládané veřejnoprávním subjektem. Tímto způsobem dochází k naplňování ústavně zaručeného práva na informace, jako jedné z garancí demokratického právního státu. S ohledem na stěžovatelčiny námitky nicméně soud zdůrazňuje, že v konkrétních situacích je třeba zvažovat, kdy zájem veřejné kontroly nad těmito subjekty převáží např. ochranu práv třetích osob (společníků obchodních společností), a proto lze odmítnout poskytnout ty informace, které zákon z informační povinnosti vylučuje, mj. obchodní tajemství, viz § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím (k tomu srovnej citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 155/2015).

[35] Pro úplnost lze dodat, že v projednávané věci je také irelevantní tvrzení stěžovatelky, že řádně zveřejňuje informace ve veřejných rejstřících. Tato skutečnost by mohla mít význam při posuzování, zda lze žádost o informace vyřídit odkazem na již zveřejněnou informaci (§ 6 zákona o svobodném přístupu k informacím), pro řešení otázky, zda je stěžovatelka povinným subjektem, však žádný význam nemá. Ani ona ostatně neuvedla, co z tohoto tvrzení dovozuje.

[36] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a je jí tímto zákonem svěřena pravomoc a vymezena působnost na poli poskytování informací. S ohledem na to má v projednávané věci postavení správního orgánu a v řízení o žalobě byla procesně pasivně legitimovaná (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 – 121, publ. pod č. 2494/2012 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 56/2014 – 28).

[37] Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k přezkumu závěru krajského soudu, že stěžovatelka nereagovala na žádost žalobce o poskytnutí informací žádným ze zákonem stanovených způsobů. Stěžovatelka proti němu brojila pouze námitkou nepřezkoumatelnosti (namítala, že jí z napadeného rozsudku není zřejmé, jakého pochybení se měla dopustit) a ve zbytku byla její argumentace zcela nekonkrétní.

[38] Nejvyšší správní soud proto pouze uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vysvětlil, jakými úvahami byl veden, a jeho odůvodnění je logicky vystavěno. Jasně zdůvodnil, proč stěžovatelka měla povinnost reagovat na žádost žalobce jedním ze způsobů, které upravuje zákon o svobodném přístupu k informacím, a proč její odpověď na žádost žalobce
zákonné požadavky nesplňuje (tyto důvody jsou shrnuty v bodě [3] tohoto rozsudku). Nelze tedy přisvědčit jejímu názoru, že by z napadeného rozsudku nebylo zřejmé, co jí krajský soud vytýká; je to naopak jednoznačné. Rozsudek je i v této části přezkoumatelný

a vzhledem k tomu, že stěžovatelka proti souvisejícím důvodům krajského soudu nic věcně nenamítala, Nejvyšší správní soud nemůže jeho závěry přehodnocovat.

[39] Pro úplnost dodává, že stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti mimo nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost (námitky spadající pod tyto důvody byly vypořádány výše) také pod zmatečnost řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud k tomu pouze obecně uvádí, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly zmatečnosti řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy že by chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[41] Vzhledem k tomu, že soud bezprostředně po shromáždění podkladů pro rozhodnutí přistoupil k projednání a rozhodnutí věci samé, nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v řízení žádné náklady nevznikly, právo na náhradu nákladů řízení proto také nemá.

[43] Vzhledem k tomu, že soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o tom, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek za tento návrh. Podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou k tomuto zákonu, činí tento poplatek 1 000 Kč a v této výši byl stěžovatelkou řádně uhrazen. Lhůta k vrácení soudního poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona, dle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu